SVĚTELNÉ ROKY

duben

II KURT VONNEGUT A JEHO SOUČASNÍCI

Ondřej Neff

Kurt Vonnegut je u nás velmi dobře znám, dosud vyšlo pět jeho knih - Jatka č.5, Kolíbka, Snídaně šampiónů, Groteska, Mechanické piáno, připravují se Sirény z Titanu. Z toho budeme vycházet.

V čem se Vonnegut liší od Asimova? Podle obecně chápaného pojetí je Vonnegut"méně science fiction". Velká skupina amerického fanu neuznává Vonneguta ani Bradburyho za spisovatele SF. Hlavně proto, že je nezajímají technické problémy.

Co ho tedy zajímá a jak to zpracovává? Uvedu jeho citát: " Uvažoval jsem, k čemu je nejlepší umění. A vynašel jsem tzv. teorii kanárka v uhelném dole. Umělci se převalí na záda dřív, než si někdo robusnější uvědomí, že něco hrozí." Vonnegut není nejmladší, ale patří k mladé, moderní vrstvě americké literatury, charakteristické mimo jiné vyhraněnými stanovisky - vyhraněně kritickými. Dnes je mu 62 let, narodil se v roce 1922 v Indianopolis v německé rodině. Studoval geochemii a antropologii, za války byl průzkumníkem u americké pěchoty /Jatka č.5/, v německém zajetí přežil konec války.

V počátcích 50.let psal povídky rázu SF i obecnou literaturu klasického typu, povídky žertovné a ironické. Ve Vlaku do pekla je typická ukázka této tvorby - Zítra, pozítří, popozítří. Nijak výrazně se neliší od ostatních autorů, jako např. Sheckley /u nás moc nevychází/, je to styl časopisu Galaxy. V této době napsal i Mechanické piáno. Je to tradičně vyprávěný román napůl hořký, napůl kritický, na třetí půl sarkastický. Nijak zvlášť se neliší od jiných románů té doby. Podobný literární přístup mají i Sirény z Titanu, zde je Vonneru-

tův sarkasmus výraznější. Děj spočívá asi v tom: Na Titanu má jakási civilizace nouzově zaparkovaný létající talíř. Celá civilizace na Zemi je vyvolána poruchou tohoto talíře. Mimozemšťani totiž potřebují naši civilizaci na to, aby jim vytvořila náhradní díly a oni mohli odletět.

Tím je poznamenán jeho přerod, který se projevil v knize Jatka č.5. Podle názoru mého a mnoha jiných znamená vrchol Vonnegutova literárního díla. Je to jako případ sportovce, který dosáhne jednou vrchol, ale pak už nikdy ne. Není to ani román, jen roztříštěné vyprávění, nahlížené z více stran. Vystupuje tu optik, banální člověk, bohatě se ožení, má šerednou ženu, ale dobře zavedenou firmu. Čte SF a miluje autora, jménem Kilgor Trout. Je to vlastně kritika amerického autora Zlatého věku. "Kilgor Trout neuměl psát, měl jen nápady." Tímto lapidárním zobrazením autora SF se Vonnegut od SF distancuje. Tato zrada SF líhně, ve které vyrostl, ho posunula jinam, než stáli do té doby ostatní autoři, s výjimkou Bradburyho, který se vymanil z ghetta a Ballarda, který stál vždycky mimo. Vonnegut volil cestu osamělého bojovníka proti všem. Začal ironizovat SF.

Vonnegut opravdu marnotratně rozhazuje nápady, které nerozvíjí, ač by vydaly na román. (Strom, který má místo listí stodolarovky, místo plodů brilianty, roste z humusu, který vzniká z toho, že lidé se rvou o ty poklady, zabíjí se a hnijou pod ním.) Vonnegut nemá zájem ty poklady rozepsat. Jeho knihy jsou ohňostroje nápadů se smyslem i beze smyslu, často se smyslem v nesmyslu. Surové a ironické.

Vonnegut našel nové kruhy čtenářů - hlavně studenty. Ti v té době revoltují, což je v amerických poměrech nezvyklé. (Správný americký student umí hrát rugby, umí pít a umí to s děvčaty, ale o politiku se nestará.) A oni se počátkem 60. let začali o politiku zajímat. Vonnegut byl autor, oficiálně píšící SF - čili autor mimoliterární - ale nepsal ani o raketách, ani o pidižlících, boural tabu, která stála v americké literatuře, v té době až s podivem úzkoprsé. A tak se ten-

to autor stal literárním idolem této vrstvy. Trvalo nějakou dobu, než si toho všimla produkce. (Dosud vydával pokoutně podle hesla - máš papír, máš tiskárnu, vydávej knihy.) Ale po čase si ho nakladatelé všimli a s úspěchem ho vydávali. Já osobně mám pocit, že Vonnegut klesá, protože překvapen je člověk jen jednou. (Chaplin také celý život šel dolů. Nejslavnější byl ve 20.letech, pak už to nikdy není, co to bylo.) A Vonnegut totéž. Prý každé Vonnegutovo dílo je dobrá literatura, z deseti románů, co napsal, u nás vyšlo pět, teď už skoro šest knih. To je u nás nevídané! Kdyby týž poměr byl u Asimova, vyšlo by u nás od něj asi 150 knih. Je to tím, že překladatel Kořán má Vonneguta notoricky rád, vytrvale ho překládá a prosazuje.

Vonnegut není osamělý ve spektru amerických spisovatelů. V Experimentu člověk je novela Ursully le Guinové. Prý patří k vynikajícím dílům této autorky. A ona je jednou z nejlepších z autorů SF, je na špičce i mezi muži.(?!) Mně tedy připadá vrcholné. Ta ovšem šla svou cestou.

Ursulla le Guin se narodila roku 1929. Její otec byl antropolog, matka spisovatelka. Ursulla si vzala profesora, ona sama získala doktorát románských kultur, a měli tři děti. Velký vliv na ni měl její otec. Ona sama píše SF zcela nesporně. Ale science je vždy jednoznačně antropologie. Zkoumá člověka v souvislosti s fungováním skupiny. Zkoumá skupiny i člověka.

Román The Disposed (Vyvlastněný) je silně alegorický,až proti jejím zvykům. V jistém planetárním systému jsou dvě planety, obě obydlené lidmi stejného genu, ném velice podobnými. Všechny myslící bytosti mají stejný původ (Asimovova myšlenka kolonizace, genetické zásahy z Centra), nezajímá ji moc jak k tomu došlo. Na jedné planetě žijí lidé ve společnosti anarcho-komunistické, na druhé v konzumní společnosti amerického typu. Hlavní hrdina, Disposed, touží zjistit, jak to vypadá v americké společnosti. Anarcho-komunistická společnost mu v tom nebrání, nejsou zde zákony, ale jen tuhý systém nepsaných zákonů. Disposed tím, že řekne "Já to chci vidět!"

překročí zákon ve společnosti, kde žádné zákony nejsou. Autorka tak vytvořila situaci, navodila atmosféru mezi autorem a čtenáři a dohodu, že na to přistoupí. Nastolila jakési laboratorní podmínky, a zkoumá člověka ve společnosti. Dispozed se do americké společnosti dostane, ale není oslněn. Vládne tam obžerství, malichernost. Jeho společnost ho vyvrhla, ale on kritizuje americkou společnost, která by ho mohla přijmout. Není to dobrodružné, i když jsou zde napínavé situace (to patří k řemeslu), zajímají ji etické problémy.

Dalším románem je Planeta Exilu. Na planetě žije kolonie lidí uvnitř osídlení původního obyvatelstva, jimiž jsou Hilfové -jedni bojovní a druzí civilizovaní. Všechny tři rasy jsou geneticky příbuzné. 600 let tam živoří lidské společenství, na které se dávno zapomnělo. Oni však doufají, že se pro ně někdo vrátí."Postupně, rok po roce se v posledních deseti generacích rodilo míň lidí. Semkli se, učili své děti starým principům, ne novým. Dávali přednost jednoduchým principům před složitými. Ustupovali." (Neříká nám to něco? Když opravují vodovod, vedou potrubí vrchem. A to je vono! Na to padl Řím!)

Ursulla ve svých románech se vždy zasazuje o dorozumnění. V tomto vytvořila konfliktní trojúhelník- dvojí Hilfové a lidé. Vede příběh k tomu, aby se lidé a civilizovaní Hilfové spojili proti bojovným Hilfům, a tím i zastavili stagnaci a úpadek lidí.

Ursulla je konstruktivní, pozitivní. Tyto pojmy se často skloňují nahoře i dole, vpravo i vlevo, ale mají význam. Vonnegut je kritický, chytrý. Ale na otázku "Co máme dělat?" by odpověděl vynikajícím vtipem, nebo příslovím o kanárkovi. Jeho přesvědčení je, že autor neřeší, prostě padne na záda a umře. Čtenář ale vidí, že důl je zamořený a nepotřebuje kanárka. Sám trochu padá na záda. Všichni trochu padáme na záda. Jsme tedy vděčni Ursulle za to, že alespoň něco ve společnosti má smysl: jediné východisko je v tom, že se domluvíme, že si vyjdeme vstříc.

Ono se řekne : no jo, ženská. Ale ono to její dílko není růžové. Má to šmrnc. Ursulla le Guin toho napsala víc: např. román Po levici temno. Je to rozsáhlé dílo, jsou tu mnohonásobná pohlaví, je to zábavné, ale nemá to v sobě ten náboj jako první dvě jmenovaná díla.

Ursulla le Guin i Kurt Vonnegut zapadají do "nové vlny" americké moderní SF. Nemluvili jsme zde o anglické nové vlně, tj. o skupině autorů, seskupených kolem časopisu, vydávaného Moorcockem. To, co se z toho vyvinulo v Americe, je důležitější. Nová vlna znamenala druhou revoluci v SF. První byla revoluce Campbellova v časopisu Astounding. Před Campbellem byla jen literatura buď science, nebo fiction, a on je skloubil.

Stoupenci Nové vlny šli dál, podobně jako Vonnegut. Opustili klasická klišé, jichž SF používá. K upřesnění tohoto vývoje použiji citátu R. Silverberga z roku 1971:
"V uplynulých letech jsme byli svědky kvasu na poli SF. Do počátku 60. let byla tato literatura dalekých obzorů konzervativní. Vystačila s magazínovou psychologií, nekomplikovanou přímočarostí, bez příkras. Málokde se objevily alespoň pokusy o průnik do hlubších sfér psychologie. Také panoval názor, že sex a SF nejdou dohromady.

V SF se vyhranily v podstatě dvě kategorie - klasická neotesaná dobrodružná literatura a sterilní intelektuální rébusy." (A to platí i u nás, jak v profi i v amatérské tvorbě!) Nedostatek literární kultivovanosti často odrazoval čtenáře, jehož by jinak uchvátili.

Hlavním důvodem je, že základ žánrové tvorby ovládali přední SF spisovatelé, kteří neměli kontakt s literární technikou, byli formováni hlavně palpy.

Teprve v 60. letech se objevili spisovatelé, odkojení už ne palpy, ale Kafkou, Hemingwayem, Fitzgeraldem atd. Neustále trvá rozmach starého pojetí SF, pořád se čtou díla 40.-50.let, ale vzniká i pojetí zcela nové, jiné.

Nový čtenářský okruh tvoří hlavně vysokoškolští studenti, které by odradila stará klišé typu Asimova či Heinleina. Co vyčichlo je vyčichlé, ač vzor byl čerstvý."

Mnozí redaktoři určují vydávanou produkci (jako u nás Kořán propaguje Vonneguta), a ani jim neunikla nová vlna. Můžeme být rádi, že Ivo Železný má rád klasiku. Zná novou vlnu a osobně jí dává přednost. Ale jako redaktor dává přednost klasice.

Jeho protihráčem v NDR je Erik Simon. Jeho povídky jsou založeny na nové vlně. Simon spolu s Železným dávají dohromady antologii české SF, která by mohla pro nás znamenat jistý průnik do světa. A tady vznikají konflikty- Simon se ošklíbá nad J.Veisem, protože nepíše ve stylu nové vlny. Tady na tom příkladě vidíme, jak se to dotýká i nás.

Základní antologií nové vlny jsou Danger Visions, kterou sestavil Harlan Ellison. Ellison je člověk moderní, politicky angažovaný, radikální. Dokonce se stal na čas členem polozločineckého gangu mladistvých, aby poznal jejich etiku. Účastnil se boje proti Reaganovi, když usiloval o guvernérství. Ellison si všiml, že každý z jeho SF přátel má v šuplíku spoustu prací, které se všichni redaktoři báli uveřejnit. (Je to jako když se natáčejí dvě verze Hollywoodských filmů- nahatější do západní Evropy, puritánštější se uvádějí v Americe.) Proto dal dohromady tuto antologii, kde žádná tabu nejsou. Jsou tu povídky o sexu, krutostech, politice, etice, náboženství. Kdybyste to četli, asi byste se ptali, co je na tom tak nebezpečného..Ale možná to tak neškodně připadalo jen mně.

Některé povídky jsou horrory, variace na Jacka Rozparovače. Autorem jedné z nich je sám Harlan Ellison. Aby ukázal, kam až se dá jít, psal příšernosti. Zde se Jack Rozparovač dostal do společnosti budoucnosti, kde je společnost tak přežraná a znuděná, zbavená zájmu o cokoli, že to, že někdo přijde a rozpáře jim břicho, je pro ně vytržením z nudy. Hnusně to popisuje: Jacka už to nebaví, ale všichni to po něm chtějí.

Robert Block napsal povídku Hračka pro Jullietu.(Před časem prý vyšla v Ahoji) Jullieta je sadistka z budoucnosti, které hodný dědeček z minulosti vozí lidi, které ona páře a krájí. Jednou jí přiveze Jacka Rozparovače, což je pro oba nepříjemné překvapení.

Já sám jsem tuto antologii četl na vojenském cvičení, tam je člověk otrlý. Hnus, a co dál? Ellison později vydal ještě jednu antologii Nebezpečné vidiny, která měla být ještě horší. Ale nebyla horší, a tak už další nevyšly. Nasytili se nebezpečností, ale co dál. Připadají mi jako dítě, před kterým zaví-

rali špajz s medem, po kterém toužilo. Ale když se po čase k tomu medu dostalo, zjistilo, že mu vůbec nechutná. Možná mi budete vyčítat, že jsem staromilec. Ale každopádně nová vlna odvedla pozornost lepších autorů SF od vědeckotechnického hračičkaření a záhad galakticky planetárních k člověku. K postavení člověka ve světě.

Kromě Vonneguta či le Guinové existují autoři, kteří kladou díla ne sice experimentální či klasická, spíš něco mezi, ale dobře se čtou. Jedním z nich je mladší autor Thomas Blish(1940). Jeho román Postřik je svým způsobem celoplanetárně zauzlený. K Zemi přiletěla blíže neurčená civilizace, která Zemi osila. Vyrostla plodina,"takový stébla, co něco roděj", o velikosti silně vzrostlého stromu. Stébla jsou z pevné organické hmoty, rostou bez výhrady všude. Valná většina lidstva následkem toho vymře hlady. Zbyly jen skupinky lidí, které se snaží vymýtit si na políčku kousek a zasít obilí. Berou to jako žoužel, beze zloby, nenapadá je, že je to inteligentní. Veškerá autorova pozornost se soustředí na člověka. Lidé jsou postupně vypuzení z povrchu Země. Zjistí, že kořeny těch rostlin jsou duté a v nich jsou štávy jedlé pro lidi. Lidstvo tedy zaleze pod zem, bude žrát mízu a množit se až do skonání věků. Není se o co snažit. Má to dost pesimistický konec.

Vůbec celá nová vlna je pesimistická. Chtějí ukazovat nejbolestnější místa, ale nevymýšlí recepty na nápravu. Ale my, jak tu sedíme, nejsme tu od toho, abychom jim ti vytýkali.

Tímto jsme se dostali prakticky do současnosti, tento děj trvá. Příště bude Lem - ten je tak trochu mimo. SF u nás a na západě má vůbec málocco společného, vlivy jsou spíše jednostranné. Na západě je SF vůbec jednosměrná ulice.

Dalším bodem našeho programu je diskuse. Pokusím se tedy zodpovědět několik vašich dotazů.
Dotaz: Kam řadíte jihoamerické autory, např. Marchéze?
Odpověď: Tato otázka je asi podobná, jako kam se řadí Kafka. Já myslím, že Marchéz do SF nepatří. V antologiích SF je asi zastoupen proto, aby byl pozván někdo slavný, aby dodal společnosti lesku. Píše fantastickým způsobem, to nám ale nedává právo

se na něj odvolávat. Já se bráním tomu ho škatulkovat či řadit. Je to vynikající autor. Z něho moderní SF čerpá. To je bez debaty. V mnohém ovlivňuje. U nás vyšly jeho Artefakty a Bradleyova zpráva. Artefakty jsou v mnohém ohledu vlastně SF. Kdybychom měli nějaká soudidla, museli bychom ho zařadit do SF. Je tam např. povídka o nesmrtelných. Základem je pověst o řece, ze které Achilles bral sílu. V Africe, někde v Atlasu, žijí nesmrtelní, jsou to smrduté hnusné příšery, které nic nezajímá, o nic jim nejde. Jedna z nich se odplazí, spadne do díry a zlomí si nohu. 70 let trpí v bolestech v té díře, než ji vytáhnou. - Zkrátka, Marchéz je samorost, kapitola sama pro sebe.

Dotaz: Kam řadíte Clarka?
Odpověď: Z hlediska nové vlny je to živoucí fosilie. A naopak. Vels se ho jednou ptal na jeho názor na Ursullu le Guinovou. Clarke ji vůbec nepovažuje za spisovatelku SF, "vždyť píše o člověku". Právě na něm je vidět, že píše teď, ale nepatří k modernistům. Taky dodnes lidí píší ve stylu Waltera Scotta. A jiní to s nadšením čtou.

Dotaz: Kdo byl Kurt Vonnegut senior?
Odpověď: V Americe je označení junior a senior běžné, aby se nepletl syn s otcem. A otec nemusí být slavný. Ale titul junior má Kurt i v papírech, patří to k jménu. Jeho otec byl snad kameník, nijak zvláštní člověk.

Dotaz: Co máte proti Švédům?
Odpověď: Můj profesor z gymnázia nadával na Belgičany. Na otázku proč odpověděl:"Proti Belgičanům nic nemám. S tou výhradou, že jsou to lháři a zloději." Takže já proti Švédům nemám nic. Opravdu nic. Jen mně dráždí Ivo Železný, protože je moc preferuje. Jejich povídky, uvedené jím v antologiích se mi nelíbí. Ale jsou klasický případ nové vlny. Proč se na to dívám skrz prsty? Národ pod 50 mil. obyvatel má provinční literaturu, naslouchá šustotu v metropolích a snaží se to napodobit a předčít. Lundwall je gigant švédské SF, žije jí 24 hodin denně,

chtěl udělat superscifi ještě novovlňáčtější a mně to vadí. Další věc je, že my tady máme trošku jiné starosti. Mě netrápí nadbytek spotřebního zboží a nechci vědět proč. Nechci mít na trhu deset videorekordérů, ale jeden chci mít doma. Tak se té jeho legraci nesměju.

Dotaz: Nevíte, proč nedávno vyšlý Strugackých Les nevyšel pod původním názvem?
Odpověď: V originálu se kniha jmenuje Slimáček na svahu. Mně se líbí tohle, Ivo Železnému Les. On má rád Švédáky, tak je to Les.

Dotaz:Mohl byste shrnout hlavní rozdíly nové vlny od klasickéSF?
Odpověď: Shrnu to tedy do několika bodů:
- Nová vlna se na rozdíl od klasiky vůbec nestará o technické podklady své tvorby
- nezajímá ji tolik dějová struktura, vypravěčská stránka
- otevírá dveře nejmodernějším literárním postupům
- záměrně se zabývá nejproblematičtějšími jevy ve společnosti, které byly dosud tabu
- zajímá se o jedince a jeho postavení ve společnosti
- je velice pesimistická: co ještě stojí, musíme rozbít

Dotaz: Co tedy zbylo ze SF?
Odpověď: V tom, co píší oni, prakticky nic. Ale jsou lidi, kteří vedle toho píší po svým klasicky. Např. Larry Niven ve svém románě Prstencový svět. Tam je vytvořena umělá planeta, postavená kolem Slunce jako rotující prstenec,"hlavou" ke Slunci. Aby tam nebyl pořád den, tak je nad ním ještě mezikprstenec, zpožděně rotující. Je to vymakaný. A v tom se odehrává vlastní děj. Jsou tam roztomilé mimozemské bytosti, puneytýři, nebo navoučníci(podle překladu Jardy Veise),jsou to hnusíci, nejinteligentnější a nejzbabělejší živé forma vesmíru. Bojí se úplně všeho. Poloha planety je utajena úplně maximálně. Jejich inteligence se vyvinula z této zbabělosti. Je to velice roztomilé, má to spádný děj, kdyby to Niven napsal v 50. letech, tak po tom Campbell skočí. (Malou představu o tom si můžemeudělat z jedné povídky, která vyšla v Těžké planetě v překladu J.Veise)

Dotaz: Nepodobá se nová vlna Lemovi?
Odpověď: Asi jo. Cno nic z ní nebylo u nás přeloženo. Teď už jsme na půdě hypotéz. Kdyby Lem přinesl Ijona Tichého Moorcockovi, asi by mu připadal příliš úsměvný. Drsnost a odpudivost mu chybí. A taky filosofický podtext anarchistické svobodymyslnosti, svobodu až do zdechnutí. Souvisí to s filosofií studentské levice. Jeden ze zdrojů je surrealismus. Dnes je ovšem už spíš překonanou záležitostí psychologů. Ale tohle jsou divocí hoši. Každý kravál vítají a ohromně se v tom vyžívají.

Dotaz: Patří podle vašeho názoru do SF Michael Crichton?
Odpověď: O jeho překypujícím talentu není pochyb. Kmen Andromeda je na pomezí SF, non fiction a dobrodružné četby. On totiž prostuduje technickou věc, problém, a napíše román. Spíš je ten typ jako Hailey. Kdybychom ho moci mermo chtěli někam přiřadit, tak spíš ke klasické sortě. On se nepokouší experimentovat. To je člověk, který našel svou parketu, jede po ní a jen mimochodem sklízí úspěch. Je svébytný, nepotřebuje se k nikomu přimknout. Je mu jedno, kam ho šoupnem. Ale s Binárním plynem ve Dvojici je to sporné.

Dotaz: A co politik-fiction?
Odpověď: Tatomsporná kategorie vznikla současně s novou vlnou. Nejznámější z tohoto žánru je Day after, televizní film, určitě už i kniha, jak je tam zvykem. Je to v budoucnosti, protože atomová válka ještě nebyla, to bychom si všimli, tudíž podle určitých kritérií je to SF. Ale to by za SF mohly být považovány i instruktážní filmy CO. Víc to není. Podobně je laděn film Dr. Strang elove, aneb jak jsem se naučil milovat atomovou bombu. Tam zešílí americký generál a pošle na SSSR atomovou bombu. Volají horkou linkou a dohodnou se, že ve stejné chvíli, kdy americký letoun shodí atomovou bombu na Moskvu, shodí i druhé americké letadlo tutéž bombu na New York. To je mírně řečeno nebezpečný vtip. Ale je to SF? Je to možný? Jsou američtí generálové? Jsou. A už mnozí zešíleli. Tak doufejme, že je to jenom -fi.

Dotaz: Už brzy vyjde vaše kniha Všechno je jinak?

Odpověď: To už nezáleží na mně. Jak říkal jeden můj přítel: "Nakladatelství se tak jmenují proto, že se tam rukopisy nakládají." Tak můj rukopis leží v láku a až dozraje, dostane možná formu knihy a pak, nebude-li vám líto třiceti korun, tak si ji koupíte.

(Podle přednášky O.Neffa zaznamenal Starknest. Za případné nepřesné formulace myšlenek se autorovi omlouváme.)

Náš fejeton

S.Čermák

Mé srdce scifisty zajásalo.Od sbalení kufrů "Návštěvníků" uteklo hodně vody,a tak jsem příspěvek prvního dubnového TKM s názvem "Sci-fi a realita v medicíně",avizovaný v týdenních přehledech televizních pořadů,zařadil do svého řídkého plánu sledování TV pořadů.V mysli se mi vybavil "Člověk na konci" Michaela Crichtona či "Kmen Andromeda" stejného autora,vyvstala mi před očima "Ztracená tvář" Josefa Nesvadby a připomněl jsem si některé z povídek Veise Jaroslava.

K televizní obrazovce jsem usedl o deset minut dříve před ohlášeným začátkem,dokonale z minulosti poučen pouze informativním charakterem vysílacích časů TKM,v ruce poznámkový sešit a čtyřbarevnou propisku.Připraven tak k zachycení převratných změn ve stavu československé sci-fi.Ani plánovaných krátkých 10 minut mě nezviklalo.

Mé srdce scifisty zaplakalo.Od sbalení kufrů "Návštěvníků" uteklo hodně vody,do dalšího opravdovsky sci-fi laděného pořadu v kouzelné bedničce asi ještě hodně uplyne.

Nic podstatného tvůrcům TKM z Bratislavy nevyčítám - rozhovor na téma úrovně současného stavu (komunikace s plodem,ultrazvukové obrazy jeho srdíčka nebo hlavičky,zjišťování pohlaví) a vyhlídek a nadějí (kryokonzervace geneticky nezávadných oplodněných vajíček,využití vajíček od jiných žen) umělého oplodnování a péče o vyvíjejícího se človíčka při jeho "houbařském putování" byl velice zajímavý a podnětný.Ale proč se autoři schovávají za,pro ně zřejmě laciné, "pozlátko" sci-fi ?!?!?

P.S. : Srdce a mysl scifisty nestačil potěšit ani na začátku uvedený deset sekund trvající citát z knihy Aldouse Huxleye o budoucnosti a možnostech umělé vývoje člověka.

Žemě,4.4.1984 11.32hod.

BULHARSKÉ KULTURNÍ A INFORMAČNÍ STŘEDISKO V PRAZE
ve spolupráci s
MĚSTSKÝM VÝBOREM SSM V PRAZE
FAKULTNÍM VÝBOREM SSM MATEMATICKO-FYZIKÁLNÍ FAKULTY UNIVERZITY KARLOVY V PRAZE

SI VÁS DOVOLUJÍ POZVAT NA VÝSTAVU

Dimitr Jankov

(BULHARSKO)

(obrazy s tematikou science fiction)

12.4. - 23.4.1984

Součástí expozice jsou ukázky československé vědeckofantastické knižní tvorby

V den kosmonautiky, 12. dubna, se konala vernisáž výstavy obrazů bulharského malíře Dimitra Jankova. Věci znalí scifisté měli již možnost shlédnout výstavu na letošním celostátním setkání milovníků SF, na Parconu. Ale protože ne všichni měli možnost dostat se do Pardubic, bylo velice záslužným činem, že se výstava dostala i do Prahy.

Na vernisáži měl úvodní slovo Dr. Ondřej Neff. Věnoval se vztahu Dimitra Jankova ke sci-fi a k člověku. Polemizoval s názory, že Jankovovy obrazy jsou studené a nic neříkají. Naopak! Jeho obrazy jsou prodchnuty autorovou láskou k člověku, o čemž mimo jiné svědčí to, že na výstavě snad nebyl obraz, na němž by nebylo alespoň několik malých postaviček. Jankov pevně věří v člověka, věří, že lidstvo dokáže překonat všechny problémy současnosti a vydat se společnými silami do kosmu, ke hvězdám, kde se skrývají ještě mnohá tajemství, která Jankov tak poeticky maluje.

STARKNEST

Hvězdné války

Zlatým hřebem druhého ročníku SF filmů v Ponrepu se bezpochyby stal film Hvězdné války, režiséra George Lucase. Na besedách se již mnoho milovníků SF dotazovalo, zda film bude zařazen do cyklu a když nedostali uspokojivou odpověď, vždy posmutněli. Mezi scifisty jsou Hvězdné války pojmem. Je to film, který by každý chtěl vidět. O to větší pak bylo překvapení, když jednou, jako každou středu, usedli milovníci SF do řad kina a najednou je ohromila zpráva: "Dnes uvidíte Hvězdné války!" A navíc se tentokrát pořadatelům podařilo dokonale utajit název filmu dopředu, takže i "Zasvěcenci" netušili, co je čeká. Obsah filmu nebudeme prozatím ve Světelných rocích otiskovat, neboť existují ještě další filmy, Impérium vrací úder a Návrat Jediho, které jsou pokračováním Hvězdných válek. Až budou mít redaktoři příležitost shlédnout i další díly, přineseme Vám o všech filmech informace ve zvláštním vydání SR.

STARKNEST

Parcon '84

Ve dnech 6.-8. dubna 1984 se konalo letos již třetí celostátní setkání milovníků Science-fiction, Parcon 1984. Setkání se uskutečnilo v Pardubicích, kde je zorganizovalo několik nadšenců z Vysoké školy chemicko-technologické, za pomoci členů prvního SF klubu v ČSSR, "matfyzáckého" Villoidu. Parcon byl událostí tak význačnou v oblastech českého SF žití, že mu bude věnováno zvláštní číslo SR, které vyjde do konce dubna, Číslo si nemusíte objednávat, předplatitelé SR mají jeho dodávku zaručenu.

S TARKNEST

OBRAZOVÁ PŘÍLOHA TOHOTO ČÍSLA

3 snímky z vernisáže výstavy Dimitra Jankova. - Umělec při slavnostním přípitku, - Ondřej Neff při proslovu, - Ondřej Neff a organizátor výstavy, Dr.P.Holan,
1 snímek z filmu Čas po čase - H.G.Wells ve stroji času

Čas po čase

Zamlženou ulicí nočního Londýna minulého století se potácela opilá prostitutka. Chvíli si ani nevšimla, že ji sleduje mužská postava. Teprve po chvíli na ni muž zavolal a ukázal jí lesklý peníz. Oči se jí zaleskly a šla spokojeně s ním. V tmavé uličce zastavili. Ozval se slabý výkřik a spěšné kroky. Zaslechl je i policista, který zrovna obcházel svůj rajon. Vešel do tmavé uličky, rozsvítil svítilnu a v kuželu světla uviděl mrtvolu ženy, zohavenou, v příšerné louži krve. Udělalo se mu zle. Ale po chvíli se už ozval hluk poplachu.

K H.G.Wellsovi, světlovlasému nesmělému mladíkovi s očima, mžikajícíma za skly brýlí, se scházeli pánové na návštěvu. Jako poslední přichvátal dr.Stevenson. Omlouval se, že ho zdržela práce. Byl chirurgem slavného jména. Když se sešli všichni přátelé, rozhodl se Herbert, že jim předvede svůj nový vynález - Stroj času. Zavedl zvědavce do sklepa, kde stál stroj, posetý různobarevnými sklíčky, krystaly a tlačítky. Nadšený vynálezce popisoval činnost a ovládání svého stroje. Ukázal přítomným i klíč s krystalem, který nosil stále při sobě. Nebyl-li klíč ve stroji při startu, vracel se hned po dosažení cíle sám zpět do doby startu. Bylo to tedy šikovné zařízení, zabraňující možné krádeži stroje. Dalším krystalem, zasunutým zvenčí ve stroji, bylo možno transportovat časem pouze to, co je uvnitř stroje.

Pánové se trochu pobaveně, trochu shovívavě, podívali na vynález a vrátili se zpět ke svým sklenicím dobré whisky a šachům. Herbert hrál, jako často předtím, s doktorem Stevensonem. A jako téměř vždy prohrál. Zatímco Herbert mrzutě zkoumal, proč opět jeho soupeř zvítězil, Stevenson otevřel svoje hrací hodinky a pohlédl na ně.
"To je jednoduché, příteli. Vyhrávám, protože vždycky vím dopředu, co uděláte."

"Třeba mi můj stroj někdy umožní podívat se do budoucna, abych věděl, co vy máte v plánu."
Stevenson se hlasitě rozesmál.

Ozvalo se bušení na dveře. Byla to policie. Uzavřela čtvrť kvůli vraždě.
"Vypadá to zase na kousek Jacka Rozparovače. Ale tentokrát nám už neuteče. Z této čtvrti neunikne ani myš. Jestli se nebudete hněvat, rádi bychom prohlédli dům a věci vašich přátel."

Nastal zmatek. Pánové samozřejmě považovali tento vpád do soukromí za ponižující pro gentlemany jejich postavení, ale zástupce spravedlnosti byl rozhodnut zbavit Londýn vražedícího šílence. Při prohlídce osobních věcí návštěvníků objevili v jedné tašce zakrvavený nůž. Taška patřila dr. Stevensonovi. A ten, jako by se vypařil. Policie prohledala celý dům, pátrala v okolních ulicích. A jen Herbert věděl, proč hledala marně.

Sešel dolů do sklepa. Jeho obavy byly oprávněné. Stroj zmizel. Herbert zničeně usedl na schody. Cítil vinu za to, že nechtě umožnil únik největšímu ze zločinců své doby. Považoval ho vždy za svého přítele, byl jím zklamán. Ale byl rozhodnut nenechat viníka bez potrestání řádit kdesi v budoucnosti, v Herbertově vysněné Utopii, do které se chtěl jednou podívat. Vzpomněl si na krystalový klíč, který měl při sobě. Stroj se tedy vrátí zpět.

A vrátil. Po chvíli se v místnosti rozlil jas, mihotavé barevné světlo - a stroj stál na stejném místě, jako prve. Prázdný. Ale na ukazateli zůstalo datum, ze kterého se stroj vrátil. Jack utekl do roku 1976. Vyděšený, ale rozhodnutý Herbert vyběhl nahoru do svého pokoje, vzal všechny úspory a cennosti, co našel doma i u své hospodyně, skočil do stroje a vydal se po Jackových stopách.

Přistál v roce 1976 v New Yorku v muzeu H.G.Wellse. Seděl ve stroji a odhodlával se vylézt ven. A tu se na něj rozkřikl správce muzea, který právě prováděl výpravu turistů. Herberta vyhnal z muzejního exponátu, nakonec i z muzea. Na ulici Herberta vyděsil běžný život 70.let našeho století. Uskakoval před auty, zíral na moderní vysoké domy, na oblečení lidí... Přemýšlel, co asi udělal Jack, když v této době přistál. Určitě

si šel vyměnit peníze. Zašel tedy do první banky, kterou zahlédl. A potom obcházel všechny banky ve městě, které našel. Všude si zkoušel vyměnit své peníze, které - kupodivu - měly nicotnou hodnotu. A poptával se po Jackovi.

V jedné bance byla vedoucí oddělení dívka Joan. Byla mladá, veselá, velice hezká a nesmělý mladík se jí líbil. Nejen, že mu vyměnila s přívětivým úsměvem peníze, ale řekla mu, že Jack tu byl přednedávnem. Dala mu adresu hotelu, kterou uvedl na řeku. A nabídla mu pomoc - až si nebude v cizím městě vědět rady, má za ní přijít. Herbert rozpačitě poděkoval, ale měl myšlenky jen pro Jacka. Vtrhl do jeho hotelového pokoje právě ve chvíli, kdy se Jack převlékal do moderního oblečku muže konce 20.století. Cítil se v nové době jako doma. Měl puštěnou televizi a do jejich rozhovoru zaznívaly zprávy o válkách, násilí, drogách...
"Já sem patřím. Podívej se, poslouchej, čti noviny. Všude je plno násilí. To není tvoje Utopie. Tady přežívají jen silní."
Naléhal na Herberta, aby mu dal krystalový klíč od stroje a vrátil se do své doby. O tom Herbert samozřejmě nechtěl ani slyšet. Chtěl Jacka odevzdat spravedlnosti své doby. Ale sám cítil, jak bláhové jsou jeho cíle. Jack se na něj v té chvíli vrhl. Rvačka v hotelovém pokoji však přivolala pokojskou a spoustu jiných lidí. Brzy vtrhli do pokoje - Jack se prosmýkl mezi dveřmi a uprchl. Herbert utíkal za ním. Chápal, že kdyby Jack chtěl, mohl ho tiše zabít. Ale on nechtěl. Cítil stále vůči němu přátelství? Nebo to prostě patřilo do Jackovy hry?
Chvíli se oba muži honili v neznámém městě. Herbert nemohl Jacka dohonit, ale ani Jack nedokázal Herbertovi zmizet.

Jack se rozběhl přes širokou ulici plnou aut. Zaskřípěly brzdy a kolem se seběhli lidé. Než se Herbert prodral davem, odvážela sanitka raněného pryč a život pokračoval necitelně bez povšimnutí dál. Herbert našel nemocnici, kam pravděpodobně Jacka odvezli. Vyptával se sestřiček, personálu, lékařů - ale nedozvěděl se nic. Vyhnali ho. Byl Jack mrtev ? Nebo zraněn? Nebo jen využil zmatku a ztratil se?

Herbert byl zcela bezradný. Chvíli bloumal bezcílně městem, ale pak si vzpomněl na jedinou blízkou bytost, na Joan. Vyhledal ji v bance. Procházeli se společně po parku. Herbert trochu zmateně vyprávěl o svém poslání, řekl, že je z Londýna

a hledá tady Jacka, nebezpečného zločince. Joan se líbí, je na nejlepší cestě zamilovat se do Herberta, který se co chvíli zakoktal, červenal se a neodvážil se ji ani vzít za ruku. A tak krásně se rozohnil při vyprávění. Šli spolu do otáčivé restaurace. Prožili spolu krásný den a večer, společně s Joan v jejím bytě na *Jacka* úplně zapomněl.

A Jack ještě týž večer spáchal svou první vraždu v nové době. Nechal se pozvat k lehké dívčině a přinesl jí náruč květin. Zatímco se dívka zabývala květinami, rozbalil si Jack svoje "nádobíčko". Vybral si jeden ze skalpelů, přistoupil blíž k dívce, které se v očích objevil strach. Na Jackův fanatický šílený obličej vystříkla krev.

Ráno Joan odešla do práce. Byla šťastná. Hned se svým novým "objevem" chlubí přítelkyni Jennifer. Pozvala ji na sobotu na čaj, aby ji s Herbertem seznámila.

Herbert se zatím potýkal s vymoženostmi domácnosti 20. století, jakými jsou sporák, ledničku a televize. Otevřel ranní noviny a do očí ho udeřila zpráva o vraždě tenečnice pochybné pověsti. Zbledl, protože poznal Jackovu práci. A v té chvíli zazvonil telefon. Herbert se s ním chvilku potýkal. Volala Joan z banky. Právě se u ní zastavil Jack a chtěl si vyměnit peníze. Zadrželaho pod záminkou, že si zjistí dnešní kurs Libry a volala Herbertovi. Ten jí řekl, aby Jacka zadržela a rozběhl se k bance. Joan byla vyděšená a nepodařilo se jí dobře skrýt strach. Jack nebyl hlupák. A tak brzy všechno pochopil. Zašeptal krutě Joan do ucha, aby si dala pozor. Má prý vyřídit Herbertovi, že když od něj nedostane klíč, rozřízne ji. Tvářil se tak, že bylo víc než zřejmé, že nežertuje.

Když Herbert doběhl do banky, byl už Jack pryč. Našel tam jen k smrti vyděšenou Joan s pláčem na krajíčku. Šli se znova projít do parku. Herbert se rozhodl říci Joan celou pravdu. Chtěl, aby uvěřila, že je z minulosti, stejně jako Jack. Joan mu nevěřila, křičela na něj a plakala, cítila strach a rozčerování. Herbert, kterému zcela důvěřovala, jí do očí chtěl nalhat nesmysly, ale tak bezelstně, že ji to znejistilo. Nechala se tedy uchlácholit a dovést k muzeu. Tam se zavřeli a počkali na záchodkách, až odejde poslední výprava a zavře se muzeum.

Opatrně došli ke stroji času, vlezli do něj a Herbert pomalu popojel o pár dní do budoucna. Joan vystoupila, rozhlížela se a smála, že se nic nezměnilo. Herbertův pokus ji přesvědčil jen o tom, že je to podvodník. Šla do vrátnice a chtěla odejít. Na stolku tam ležely noviny. Vzala je do ruky, podívala se na první stranu, strašně zbledla a vykřikla. Herbert napřed nechápal, co se děje. V novinách byla fotografie mrtvé dívky a pod ní zpráva o vraždě - Joan. Noviny byly aobotní. Když se trochu uklidnili, přečetli si celý článek. A zjistili, že tato vražda je Jackova v pořadí již třetí. Druhá se měla stát v pátek v noci na přístavním molu. Herbert si uvědomil, že teď má právě šanci znát dopředu Jackovy plány. Teď se situace otočila - a on ví, co Jack udělá. A může tomu zabránit. Vrátili se zpět do pátečního večera.

Rychle sedli do Joaninu auta a hnali se k molu. Měli málo času. A jako naschvál - píchli. Zatímco Joan spravovala závadu, utíkal Herbert k telefonu a pokoušel se vysvětlit policii, že se schyluje k vraždě. Představil se - nic netuše - jako Sherlock Holmes a zoufal si, když pochopil, že mu nevěří.

Když s Joan dojeli na místo, bylo pozdě. Policie tahala z řeky zohavenou mrtvolu ženy. V té chvíli Joan všemu uvěřila. Raději rychle ujeli domů. Teď byla na řadě Joan. Herbert cítil za ni zodpovědnost, chtěl vyhledat pomoc. Šel proto na policii a pokoušel se vysvětlit jim všechno a přesvědčit je, že zná vraha. Popsal jim Jacka a vymáhal jeho zatčení. Neuvědomil si, že každým slovem roste podezření jeho vlastní osoby. Násobené ještě jménem Sherlock Holmes, které uváděl jako své.

Odešel bez úspěchu. Pochopil, že jeho ideály musí jít stranou a musí vzít ochranu Joan do svých rukou. Uložil ji, k smrti vyděšenou do postele, aby si odpočinula. Dal jí pro uklidnění placatou flaštičku nefalšované anglické whisky. Dohodli se, že kdyby se do tří hodin nevrátil, Joan si sbalí nejnutnější věci, odejde do hotelu a tam se zavře. Vrah měl přijít o půl čtvrté. Alespoň tolik se dočetli v novinách, které měly vyjít teprve večer. Odhodlaný Herbert si šel do obchodního domu koupit pistoli. Nechal si ji od prodavače nabít. Ale domů se zbraní nedošel. Před domem se ho chopili ramenatí ochránci pořádku a odvezli ho na policii. Bylo to jasné. Byl podezřelý z obou předešlých vražd.

Joan byla strachem úplně zničená. Důvěřovala Herbertovi, proto se chtěla uklidnit, jak jí poradil. Vzala si prášek a zapila ho z Herbertovy flaštičky. Za chvilku spala jako nemluvně. A hodiny se pomalu přehupovaly přes třetí.

Herbert se snažil vykroutit, ale kruh podezření se uzavíral. Potil se strachy o Joan, zíral na ručičky hodin. Nakonec se rozhodl říci inspektorovi celou pravdu. Pochopitelně mu nevěřili. Klekal si na kolena, oči mu za brejličkama rozčileně mžikaly. Sliboval, že na sebe vezme veškerou vinu, že přizná všechno, co jen budou chtít. Ale ať k Joan pošlou policisty, ať ji zachrání.

Joan se probudila pár minut před půl čtvrtou. Náhle si uvědomila, co ji čeká a začala ve zmatku balit. Doběhla s taškou ke dveřím, ale ty se pomalu samy otvíraly. Tiše couvala podél zdi, upustila tašku, vmáčkla se do skříně mezi šaty.

Inspektor znervóznél. Herbertovy upřímné oči ho zneklidnily. Nechtěl si vzít Joannin život na svědomí. Co kdyby na Herbertových blábolech bylo trochu pravdy. Poslal tedy do jejího bytu dva policisty.

Oba statní policajti došli ke dveřím. Byly pootevřená. Nohou je otevřeli. Na podlaze bylo rozházené šatstvo - a mezi ním krev. Našli zohavenou ženskou mrtvolu.

Inspektor cítil vinu. Propustil nešťastného Herberta, který už neskrýval slzy. Je omluvy bylo už pozdě.

Zoufalý Herbert se v noci procházel parkem, kterým chodível s Joan. Najednou zaslechl známou cinkavou písničku. Zaslechl hrát hodinky doktora Stevensona - Jacka Rozparovače. Pod lampou uviděl Joan. Nejdřed si myslel, že má halucinace. Ale pak za Joan uviděl Jacka. Držel jí na krku nebezpečně se lesknoucí čepel.

"Zapomněla jsem na Jennifer. Měla k nám přijít na čaj."

Teprve teď pochopil, že se mu to nezdá. Mrtvá v Joanninč bytě byla Jennifer. Ale Joan byla v rukou šílence.

Jack chtěl Herbertův krystalový klíč. Chtěl utéci a ztratit se v čase. Herbert mu ho ochotně chtěl vyměnit za Joannin život. Ponižoval se, byl ochoten dát cokoli. Ale Jack nebyl

gentleman. Vyškubl Herbertovi klíč z ruky, nacpal Joan do auta za volant a břitvou na krku ji donutil odejet. A rychle. Herbert letěl jako šílenec do garáže, kde měla Joan své auto. Viděl ji, jak s ním jezdí, ale sám to zkoušel poprvé. Sice málem zbořil garáž i přilehlé domy, ale nakonec ho auto přece začalo poslouchat. Vyrazil jako šílenec. Věděl, kam Jack chtěl jet. Jeli do muzea.

Dohnal je na schodech muzea. Honili se po sálech, až spustili poplašné zařízení. Jack s Joan doběhli ke stroji, Herbert jim byl v patách. Jack se zastavil a zlověstně blýskal břitvou na krku vyděšené Joan. Nechápal, proč Herbertovi záleží zrovna na téhle dívce. Pro něj byly všechny stejné. A líbily se mu jen když umíraly. Po zaváhání se rozhodl vzít ji s sebou - třeba jako rukojmí. Prostě - neměl čas ji zabít a nechtěl ji nechat Herbertovi živou. Při nastupování do stroje ale zachytil řetízkem od hodinek za dveře. Ten okamžik stačil, aby se mu Joan vytrhla a skočila do bezpečí k Herbertovi. Jack se rozzuřil, skočil do stroje. Ale než stačil nastartovat a zmizet, vytrhl Herbert ze svého stroje krystal, který umožňoval transportovat to, co je uvnitř stroje. Jack to pochopil. Chvíli na sebe hleděli, pak Herbert stiskl tlačítko, Jack zařval, zasvítil a zmizel.

"Poslal jsem ho časem do nekonečna, kam patří."

Zdola už slyšeli dupot lidí, které přivolal zvuk poplašné sirény. Herbert podal Joan ruku. Chtěl ji vzít s sebou domů, do své doby, do které patřil. Ale Joan se ucukla. Byla vychována pro samostatnost, těžko by se smiřovala s poddanským postavením ženy 19.století. Herbert zase nedokázal žít v jemu nepochopitelném, surovém a uspěchaném 20.století. Míjeli se v čase. Herbert dívku políbil, vlezl do stroje, nastartoval a začal zvolna mizet. Joan vyskočila, vykřikla a snažila se chytit mizející stroj a zadržet ho. Rozmyslela si to. Chtěla žít s Herbertem, lhostejno kde a kdy. A on na to čekal. Šťastně otevřel dveře, Joan rychle nasedla - a v poslední chvíli exemplář muzea zazářil a před očima udivených strážných zmizel.

"Ale nevěř tomu, že se změním. Nebudeš to se mnou mít lehké!" A tak si Herbert s sebou přivezl domů do své doby i svého domu ženu, se kterou šťastně žil až do své smrti.

-/ Podle filmu USA z roku 1979, uvedeného v Ponrepu v rámci cyklu SF filmů po 2.světové válce, vyprávěl Starknest./-

KONFERENCE

S.Čermák

Účastníci mezinárodní konference "Adaption of Organism to Changes of the External Environement"/Přizpůsobování organismů změnám okolního prostředí/ už začínali netrpělivě poposedávat na svých místech. Referát předsedy organizačního výboru již trval příliš dlouho a očekávané - kompetentními orgány dokonce slibované-řešení nastalých problémů nikde.

Neseělo se jich mnoho. Připravovaná opatření, jejich možné i pravděpodobné důsledky, předpovědi vývoje organismů na Zemi na jednotlivé etapy příštích sta let - to vše bude mít po projednání charakter přísně tajných dokumentů zvláštní důležitosti.

Organizační výbor - skupina šesti nejvýznamějších genetiků světa - se rozhodl na symposium svolat pouze mladé adepty vědecké genetiky, biochemie, biokybernetiky a matematické biostatistiky. Z důvodů utajení bylo nutné zasvětit do úkolů pouze jejich řešitele, nízký věk vědců /jen jeden účastník byl s starší třiceti let/ si vynutila doba řešení, kterou výbor předpokládal nejméně 35 let.

V sále nastalo uklidnění. Předseda se totiž na chvíli odmlčel, nadechl a potom pokračoval:

"Ctění kolegové! Doposud jsme se zabývali vývojem průmyslové a energetické složky, ovlivňující vývoj organismů flóry i fauny. Věnujme se nyní problémům přetváření rostlin a živočichů - zejména člověka - z pohledu vědecké disciplíny nám tak blízké - genetiky. "

Předseda odložil papíry, z nichž dosud vše četl, a každý už měl jistotu. Teď to přijde.

Předseda byl velice starý. Byl velice inteligentní, měl bohaté zkušenosti ve výzkumu genetického inženýrství, byl nositelem Nobelovy ceny, šťastně ženatý, měl mnoho potomků i hmotné zajištění do konce života. A přesto byl nešťastný. Záviděl. Teď například všem mladým posluchačům v sále. Jako genetik se tak rychlého přetváření lidí ve zrůdy děsil a bojoval proti němu, ale jako jeden z přispůsobujících se organismů záviděl mladým schopnost přizpůsobit se danému prostředí mnohem rychleji a účinněji, než se daří jemu podobným. Například si ze celou přednášku nevšiml, že by některému z posluchačů dělalo potíže dýchání. A on už dobrou čtvrthodinu cítil, že za chvíli bude muset...

Znal řešení, věděl, že na něj čekají. Těšil se, že je ohromí jeho dokonalostí. Ale zároveň věděl, že ještě před tím bude nucen odhalit svou nedokonalost.

"Organizační výbor navrhuje následující postup řešení.." Už to nevydržel. Už nemohl. Třemi různými tempy se ocitl na hladině a několikrát se zhluboka nadechl. Jeho žábry, na rozdíl od později narozených, ještě nebyly schopné zpracovávat kyslík, vázaný v molekulách vody. A toho rozpuštěného už ve vodách moc nebylo.

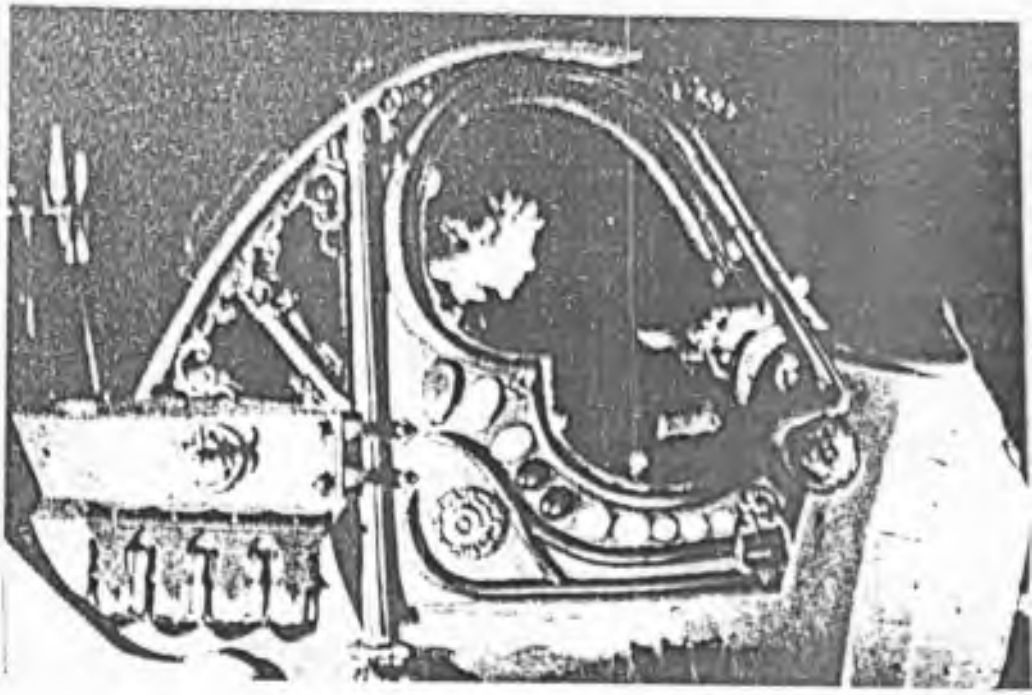
****

SVĚTELNÉ ROKY - Kurýr hvězdných poselství. Časopis pro fantastiku, SF a záhady. Vydává Scifia of C.A.P. & company, KSPVTU v nakladatelství Bellatrix. Příspěvky posílejte na adresu nakladatelství. Nevyžádané rukopisy se nevracejí. Objednávky vyřizuje výhradně nakladatelství Bellatrix. Náklad 4 výtisky. Číslo bylo dáno do tisku 21.října 1984, vyšlo v dubnu 1984.
Veškerá autorská práva vyhrazena. Pořizování kopií přísně zakázáno. Přetisk povolen pouze se souhlasem redakce, autorů a s přesným udáním pramenů.

© STARKNEST 1984

VRATÍME SE ZA CHVÍLI!
JEN CO SEŽENEME NOVÉ ČÍSLO SVĚTELNÝCH ROKŮ